

מתחברים לתורה ויהדות בשביל הנשמה

שלוסכלעם

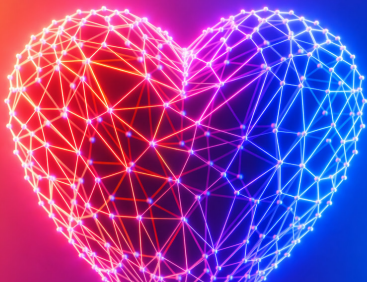
זאן אפרוש כנף

1232

עלון פרשת נשא ז' סיוון תשפ"ו | 23 במאי 2026

כאיש אחד
בלב אחד

"וַיֵּחַן שָׁם יִשְׂרָאֵל
נֶגֶד הָהָר"

מרכז 'שלום לעם' מאחל **חג שבועות שמח** לרבני הארגון,
הרכזים והפעילים המסורים, קוראי העלון ולכל בית ישראל.

העלון מופץ למנויים בלבד

להצטרפות כמנויים: **02-5022881**

או שלחו מייל לכתובת: sh5022881@gmail.com

לבחור נכון

איתמר מאיר

הייתה זו שעת בוקר מוקדמת כשהוא עמד בפתחה של העיירה. עשרים שנה קודם לכן עזב את העיירה מתוך שליחות ורצון עז לשנות את העולם. הוא לא נשא שום תואר רשמי, לא החזיק במשרה קבועה ולא השתייך לשום מוסד אקדמי או רוחני, אבל שמו הלך לפניו בכל רחבי המדינה. אנשים קראו לו 'החכם הנודד', לא בגלל שהוא הכריז על עצמו ככזה - אלא כי כל מי שפגש אותו הצליח לדלות ממנו פניני חכמה ותובנות משנות חיים.

הוא נדד בין עיירות שכוחות, ישב בשווקים והקשיב לאנשים. בלי מאמץ, היה נוגע בדיוק בנקודות הכואבות - ואנשים השתנו. בכל מקום שבו דרכה כף רגלו, נוצר סביבו תור ארוך של אנשים שביקשו עצה, נחמה, או אפילו רק מילה טובה. הוא תמך, עודד, חיזק והרגיע והצליח לדבר ישירות אל הנשמה ולפתור את הסכסוכים המורכבים ביותר בגישה פשוטה ואמיתית.

השנים חלפו, והחכם הזדקן. שערו הלבין, גבו התכופף מעט, אך עיניו ומוחו נשארו חדים כפי שהיו. הוא עדיין ישב בקרן זווית והקשיב למתרחש, אך אט אט החל להרגיש את עצמותיו דואבות מהישיבה הממושכת. הוא הבין שגילו המתקדם נותן בו את אותותיו. לאחר שעות ארוכות של מחשבות עמוקות החליט לחזור אל המקום היחיד שבו לא ביקר בעשרים השנים האחרונות - העיירה שבה נולד.

"הגיע הזמן לסגור מעגל", לחש לעצמו, ויצא לדרך. הדרך חזרה הייתה שקטה מהרגיל. לא היו בה עצירות רבות, לא היו בה שיחות ארוכות, כאילו משהו בתוכו ידע שהחזרה הזו לעיירת הולדתו תהיה שונה מהרגיל.

כשהגיע לקצה העיירה בשעת בוקר מוקדמת, עצר לרגע. הרחובות נראו קטנים יותר מכפי שזכר, הבתים נמוכים יותר, והאוויר... כבד יותר. הוא נשם עמוק והמשיך ללכת בין הרחובות הצרים פנימה לתוככי העיירה. בהתחלה לא זיהו אותו האנשים. אבל עד מהרה מישהו לחש משהו, ואז עוד אחד, ולפתע - הלחישות הפכו לקריאות. "זה

הוא!" צעק מישוהו. "הוא חזר!", "עכשיו הוא חוזר? אחרי שברח מכאן, הוא נזכר לבוא אלינו רק כשהצליח!?" "נשמעה אישה זועמת מאחד החלונות.

הקולות הלכו והתחזקו. "שרלטון!" צעק אחד. "נוכל!" צעק אחר. "גנב!" מישוהו זרק אבן קטנה שפגעה ליד רגליו, ואילו תושב אחר ירק לעברו בשנאה תהומית. הזקן המשיך ללכת בצעדים מדודים. הוא לא האיץ ולא עצר, ולא הביט לצדדים. פניו נותרו רגועות כאילו הוא שומע מוזיקה שאף אחד אחר לא שומע. הוא המשיך ללכת בנחישות גם כשהמוני אנשים התקהלו סביבו בפנים זועמות.

בין ההמון הזועם עמד צעיר אחד שראה את המתרחש ולא הצליח להבין. הוא שמע לא מעט סיפורים על הזקן הזה, על הטוב שעשה ועל האנשים הרבים שהציל במהלך חייו. משהו כאן לא הסתדר לו. הוא פרץ דרך הקהל ורץ אחרי הזקן. "חכה רגע!" קרא לעברו. "איך אתה יכול לשתוק? למה אתה מניח להם לרמוס אותך ככה?" הזקן עצר, הביט בו וחיך. "בוא איתי", אמר בשקט. הם הגיעו לבית ישן בקצה העיירה. הדלת חרקה כשנפתחה, וריח של אבק וזיכרונות מילא את האוויר. הזקן ניגש לפינה, שלף מזוודה ישנה ופתח אותה. מתוך המזוודה הוציא בגדים קרועים ומוכתמים באבק ובכלכלוך.

"קח", אמר והושיט אותם לצעיר המופתע. "תלבש אותם!" הצעיר נסוג לאחור. "אתה צוחק? למה שאלבש את זה?"

"כי זה מה שהם נתנו לי היום", אמר הזקן בשקט. "ואני בחרתי שלא ללבוש אותם..." הצעיר שתק. הדברים התחילו לחלחל. הזקן התיישב על כיסא וחורק והמשיך במילותיו השקטות: "כל מילה שהם זרקו עליי - היא שלהם ולא שלי. אם אקח אותה ואאמין לה, אני זה שלבשתי את הסמרטוטים. אם לא - היא נשארת אצלם..." הצעיר הנהן לאט, אך עדיין היה משהו שלא הבין. "אבל למה הם כל כך שונאים אותך?" שאל בהתעניינות. הפעם חיך הזקן חיוך שונה, עמוק יותר, אולי אפילו קצת כאוב.

"כי פעם", אמר, "הייתי כמותם..." הצעיר קימט את מצחו. "מה זאת אומרת?" הזקן נשען לאחור, כשעיניו מביטות לרחוק, כביכול חזר אחורה. "כשהייתי צעיר, הייתי כאן. ראיתי אנשים סובלים - ולא עשיתי כלום. הייתי עסוק בעצמי, בכאב שלי, בכישלונות שלי. ואז יום

אחד, מישוהו זרק עליי מילים קשות. קרא לי חסר ערך, כישלון, אפס. ובאותו רגע... 'לבשת' את זה. האמנתי לו. וזה שבר אותי לאלפי רסיסים..." הוא עצר לרגע. "אבל גם בנה אותי. כי מתוך השבר הזה, יצאתי לדרך. החלטתי להוכיח לעצמי שאני לא מה שאמרו עליי. והפכתי למי שאתה רואה היום."

הצעיר הקשיב בתשומת לב ושאל: "אז הם שונאים אותך כי...?"

"אתה צוחק? למה שאלבש את זה?"

"כי הם יודעים... שלא נולדתי אחרת מהם. הייתי בדיוק כמוהם – רק שאני קמתי. וזה הדבר הכי קשה להם לראות" השלים הזקן. "את מה שהם יכלו להיות ולא בחרו. וזה כואב, זה כואב להם מאוד." שקט השתרר בבית. ואז קם הזקן, ניגש למראה ישנה שהייתה תלויה על הקיר, והצביע עליה. "תסתכל." הצעיר התקרב וקפא באחת. במראה לא הופיע רק הוא. מאחוריו, כמו צל, עמד הוא עצמו – אך מבוגר יותר, כפוף, עייף, לבוש בסמרטוטים. הוא הסתובב בבהלה. "מה זאת המראה הזאת?!" הזקן הביט בו בעיניים חודרות. "זאת הבחירה שלך," אמר. "אם תלבש את מה שאנשים יגידו עליך – זה מי שתהיה. ואם לא..." הוא חיך קלות. "הדרך עוד פתוחה לפניך!" הצעיר הביט שוב במראה ונשם עמוקות. הוא הבין. לא כל מה שנותר לך – אתה חייב לקחת. לא כל מה שאומרים עליך – אתה צריך להאמין. לפעמים, החוכמה הגדולה ביותר היא פשוט לדעת מה לא ללבוש...

בחג השבועות קיבלנו את התורה – לא רק כמצוות, אלא כזהות פנימית עמוקה. היא מזכירה לנו מי אנחנו באמת, בלי קשר למה שאחרים משליכים עלינו. כמו אותו חכם, הבחירה היא שלנו אם "ללבוש" את הקולות מבחוץ או להישאר באמת נאמנים לעצמנו ולתפקידנו בעולם. ומתוך הנאמנות הזאת – צומחת החירות האמיתית, כפי שלימדו אותנו רבותינו: "אין לך בן חורין – אלא מי שעוסק בתורה..."

חזר לאטא!

מבט אל החיים 1

📞 02-5022881 | 📧 sh5022881@gmail.com | 📄 הזמנות

לרכישה <<<

תמונה ממגילת רות

התמונה שלפניכם מסמלת פסוק מתוך פרשת השבוע
כתבו לנו לכתובת המייל: SH5022881@gmail.com
או שלחו למס' הטלפון: 02-5022881 ☎
תשובות למדור ניתן לשלוח בהודעה או מייל בלבד!

ותכנסו להגרלה על ספר 'מבט אל החיים' בכל שבוע!

זוכה השבוע: אליאור צרויה - מודיעין

סיבוב מכירות

רוני לב

הפורשה החדשה החליקה במורד החניון של בניין המשרדים המפואר. עוזי הזדרז לדומם את המנוע ולפתוח את הדלת לבוס שלו - שמעון זהבי, גבר חסון בעל שיער מאפיר, שגילו נושק לשישים. "הפעם אתה יכול להישאר פה, קח לך הפסקה קטנה..." אמר שמעון לעוזי בעודו מסדר את חליפתו. "תודה", אמר עוזי ותחב את ידיו לכיסים במבוכה. שמעון הוא בוס נוח ונדיב. עוזי שתק רגע, ולבסוף פלט לעבר גבו המתרחק של הבוס: "תצליח". שמעון סובב את ראשו, שלח לעוזי חיוך ונכנס אל המעלית המובילה לבניין המשרדים.

עוזי הספיק לסיים שתי סיגריות כשהבוס חזר בפנים חתומות. הם נכנסו אל הרכב בשתיקה. עוזי היסס מעט לפני ששאל: "הצלחת למכור את היהלומים?" שמעון זהבי נד בראשו לשלילה, אך לא היה נראה כמצטער במיוחד. פליאה עצומה מילאה את עוזי האוחז בהגה. הם נסעו היום לשבעה יהלומנים שונים, וכולם סירבו לקנות את היהלומים, אך שמעון לא נראה מאוכזב במיוחד. עוזי נאלץ לשתוק ולכלוא את השאלות שלו בתוכו, הוא כבר התרגל להעניק שירות ללא שאלות וחקירות.

"לאן עכשיו?" שאל עוזי כשיצאו מהשכונה השקטה. "לבורסה בתל אביב", ענה שמעון קצרות ונקב בכתובת המדויקת. כעבור נסיעה קצרה ושקטה הם הגיעו לבורסה. עוזי הצטרף לשמעון נושא בשבילו את תיק המסמכים. היהלומן הראשון בבורסה שאליו ניגש שמעון בחן את היהלומים בריכוז: "היהלומים האלו הם יהלומים גולמיים, אני לא יודע כמה עבודה נצטרך

להשקיע בהן, זה דורש המון עבודה. אתה יכול לומר לי מהיכן הם הגיעו כדי שנדע להעריך את העבודה?"

"אני לא יודע את מקורם", ענה שמעון והיהלומן הרהר בראשו לשלילה. "אז אתה לא תקנה את היהלומים בלי לדעת כמה תצטרך להשקיע בהם?" בירר שמעון. "לא!" ענה היהלומן נחרצות. "אז לא. הפסד שלך..." חתם שמעון את השיחה.

גם היהלומנים הנוספים בבורסה שאלוהם פנה שמעון סירבו לקנות את היהלומים, כל אחד מסיבה אחרת. אך שמעון נשאר שליו, כאילו לא השקיע סכום גבוה בקניית היהלומים, כמו שסיפר לעוזי רק בבוקר. שוב הדחיק עוזי את פליאתו ונאלץ לשתוק. לרגע עלה בו חשד שאולי שמעון לא מעוניין למכור את היהלומים, היה נדמה לו ששמעון גורם ליהלומנים לסרב מלכתחילה, אך רגע לאחר מכן ביטל בליבו את ההשערה הזו. שמעון הוא אדם חכם, והוא עוזי, כנראה רק מדמיין.

"סיימנו?" שאל עוזי לאחר שעות ארוכות ומייאשות בבורסה. "עכשיו ניגש אל דניאל זהבי, היהלומן האחרון ברשימה", אמר שמעון, שמץ של עליזות השתרבב לקולו המאופק תמיד, והפליאה שליוותה את עוזי מהבוקר הלכה וגדלה. הוא בחן בזהירות את הבוס שלו, אולי הוא מתחיל להזדקן? תהה לעצמו. דניאל זהבי התגלה כיהלומן גבוה וצעיר יחסית. הוא בחן ברפרוף את

היהלומים שהציע לו שמעון, שלף את פנקס הצ'קים שלו ובלי להתמקח רשם את הסכום שביקש שמעון. שמעון חיך בסיפוק. "בהצלחה!" הוא טפח על שכמו של היהלומן הצעיר בעידוד. "תודה אבא", ענה הצעיר. כאשר שמע עוזי את היהלומן הצעיר קורא לבוס שלו אבא, התפוגגו כל סימני השאלה מהבוקר, ובמקומם הופיע סימן קריאה גדול. הוא הבין ששמעון בסך הכול דאג לספק לבנו

סחורה משובחת והבן פשוט סמך על אביו בעיניים עצומות.

"חבל על הזמן שבזבזנו בבוקר", חשב לעצמו. אבל בסוף היום, כאשר עצר עוזי ליד הווילה של הבוס שלו, חרג מהרגלו לשתוק ואמר לשמעון: "בפעם הבאה תיגש ישר אל הבן שלך למכור לו את היהלומים." שמעון הביט בעוזי ואמר: "כל היהלומנים מכירים זה את זה, והמידע עובר

במהירות בין אחד לשני..." עוזי הנהן בראשו.

"הבן שלי נכנס עכשיו לעסקי היהלומים,

ידעתי שהיהלומים שלי שווים המון, והם

יעזרו לו בעסקים", שמעון חייך באבהיות.

"העדפתי לעבור בין כל היהלומנים,

להציע להם לקנות את היהלומים ולגרום

להם לומר לא, כי הם לא יודעים כמה צריך

להשקיע בליטוש שלהם", גיחך שמעון. "ואז,

כשהם ישמעו שהבן שלי קנה את היהלומים

ובזכותם הצליח בעסקים, הם לא יגידו: טוב, אבא שלו עזר לו. הם יגידו: חבל

שלא קנינו את היהלומים בעצמנו..." עוזי שתק בהפתעה. "תמיד ידעתי שיש

הרבה מה ללמוד ממך", אמר בסוף, לחיי סמוקות מעט. "רק עכשיו אני מבין

עד כמה..."

יש מי שמחפש "יהלומים מלוטשים" - הצלחה ברורה ותוצאה נוצצת ללא

מאמץ. וכשהוא שומע שיש עבודה, סיכון וחוסר ודאות - הוא מוותר. אבל

יש מי שסומך על אבא שלו באמת. גם כשהיהלום עוד גולמי, הוא חוטף את

ההזדמנות. כך בדיק עמדו אומות העולם מול התורה, ביקשו לראות, להבין,

להבטיח לעצמם דרך נוחה. וכששמעו שיש בה עבודה - נסוגו.

עם ישראל, לעומתם, לא ביקש הוכחות. הוא אמר: "נעשה ונשמע" - קודם

כל אמון, קודם כל מאמץ ורק אחר כך הבנה. כי מי שמחפש רק את הנוצץ

- מפספס את היהלום. ומי שסומך באמת - זוכה ללטש אותו ולהפוך אותו

לאור גדול.

"אני לא יודע כמה
עבודה נצטרך להשקיע בהן,
זה דורש
המון עבודה"

ספרים חדשים מבית 'שלום לעם'

מבט אל החיים - 4

המסר החינוכי הוא התרופה, והסיפור הוא הדבש שמכניס אותו ללב. הכרך הרביעי בסדרה מבית "שלום לעם" מאגד אוסף סיפורים מלוטשים המלווים באיורים ייחודיים. יצירה שתעניק להורים, למחנכים ולכל המשפחה חווית קריאה מרתקת וחומר למחשבה שילווה את הקורא - הרבה אחרי הקריאה.

שו"ת בית המדרש - 2

הכרך השני והמורחב של המדור האהוב מהעלון מגיש שאלות מרתקות מחיי היומיום, הנידונות מבעד לעדשת הסוגיות ודברי הפוסקים. הספר מתאים למתחילים וללומדים ותיקים כאחד, והופך כל סעודת שבת לבית מדרש תוסס של בירור וליבון משפחתי המחבר את כולם לתורה.

סיפורים טובים

מעל 150 סיפורים קצרים הממחישים רעיונות פנימיים מפרשת השבוע בגובה הלב. הספר מגיש מסרים תמציתיים בשפה עכשווית. מעוצב בצורה צבעונית, מלווה באיורים, ומהווה מתנה מושלמת שתשדרג את שולחן השבת שלכם ותעורר דיון משפחתי לכל השבוע.

דיבורים טובים

לקט מיוחד של תובנות מאירות לחיי היומיום. הספר מכיל קטעים קצרים על פרשת השבוע: פסוק, פרשנות ומסר נפשי-תודעתי, בתוספת פתגמים מרחיבי תודעה. מושלם לקריאה יומית או משותפת, ומנגיש את אור הפרשה בשפה פשוטה ונוגעת לכל נפש.

אין טעות

בשנת 1928 חזר המדען אלכסנדר פלמינג למעבדה שלו בלונדון אחרי חופשה. על שולחנו חיכו צלחות ניסוי עם חיידקים - חלקן נשכחו פתוחות.

במבט ראשון זה נראה כמו כישלון. זיהום. טעות קלאסית של חוסר סדר במעבדה. אבל פלמינג שם לב למשהו מוזר: במקום שבו התפתחה פטרייה, החיידקים נעלמו. הפטרייה "חיסלה" אותם.

הגילוי הזה הוביל בהמשך לפיתוח הפניצילין - האנטיביוטיקה הראשונה בעולם - שהצילה מאז מאות מיליוני בני אדם.

טעות קטנה, רגע קטן של חוסר סדר - ושינוי אדיר בהיסטוריה האנושית.

אנחנו לא אוהבים טעויות. הן מביכות, מתסכלות, לפעמים אפילו מפחידות. אנחנו ממהרים למחוק אותן, להסתיר, להתחרט.

אבל לא פעם, דווקא בתוך הטעות מסתתר פתח למשהו חדש.

אם רק נעצור רגע, נבחן, נלמד - נגלה שהכישלון לא תמיד סוגר דלת. לפעמים הוא דווקא פותח אותה.

חז"ל מלמדים אותנו שאין דבר שקורה במקרה. ובעצם אין טעויות. גם מה שנראה כ'טעות' יכול להיות חלק מתהליך מדויק.

זה לא אומר שכל טעות היא הצלחה. אבל זה כן אומר שכדאי לבדוק מה היא באה ללמד אותנו.

כי לפעמים, בדיוק שם - במקום שבו חשבנו שנכשלנו - מתחילה ההצלחה האמיתית.

לראות טוב

אדם אחד ישב בבית קפה והתלונן לחברו: "אני לא מבין אנשים... כל אחד שאני פוגש - משהו בו מפריע לי. זה מעצבן!".

החבר שתק רגע, ערבב את הקפה ואמר בשקט:

"מוזר... אני פוגש את אותם אנשים - וכל אחד מהם מזכיר לי משהו טוב".

יש לנו נטייה טבעית לשים לב למה שלא בסדר. כשאנחנו פוגשים אנשים, העין קולטת מהר את החסרונות, נתפסת עליהם - ומשם כבר קל לשפוט. אנחנו משוכנעים שאנחנו פשוט 'רואים' את המציאות, אבל לא פעם זו נקודת המבט שלנו שצובעת את הכול בגוון שלילי בגלל נקודה אחת שחורה.

וכשאדם מתרגל לראות חיסרון - הוא מאבד לאט לאט את היכולת לראות טוב. לא כי הטוב נעלם, אלא כי הוא כבר לא מחפש אותו.

בפרשה מופיעה ברכת הכהנים: **"יָאֵר ה' פָּנָיו אֵלֶיךָ"**. חז"ל מבארים שזו הארת פנים - מבט של רצון, קירבה ואהבה. הקב"ה כביכול מאיר פנים לאדם, לא מתמקד רק בחסרונות אלא רואה את נקודת הטוב ומעצים אותה.

זו גם ההזמנה אלינו. ללמוד לא רק מה לעשות - אלא איך להסתכל. לאמץ מבט שמחפש טוב, שמאיר פנים, שגם בתוך מציאות מורכבת לא מוותר על נקודת האור.

כי בסופו של דבר, לא רק מה שאנחנו רואים קובע - אלא איך אנחנו בוחרים לראות. וכשאנחנו בוחרים לראות טוב, משהו בעולם באמת נעשה טוב יותר.

שנזכה לראות טוב, לחשוב טוב, ולהאיר פנים זה לזה.

ער כל הלילה

שאלה מס'

895

אלמוג, אחד הנערים הבולטים במדרשת 'שלום לעם' ברמת גן, שמע מרב המדרשה על המעלה הגדולה בלימוד תורה במשך כל הלילה בליל חג השבועות. כדי להצליח להישאר ער, שכר בתשלום את אלירן חברו כדי שידאג לכך. אלירן 'הגדיל ראש' ושם לו בקפה כדור קפאין שישאיר אותו ערני כל הלילה. אלמוג כמובן הצליח להישאר ערני כל הלילה ושילם לאלירן ביד רחבה. לאחר כמה ימים התברר לו שאלירן שם לו כדור קפאין בקפה בלי לספר לו על זה מראש. בשאלה הזאת ישנם כמה נידונים: האם אלירן צריך להחזיר את התשלום שקיבל מאלמוג. ואם יש להשיב את הכסף לאלמוג, מי ישלם את מחיר העלות של כדור הקפאין שבו השתמש אלירן?

מעיינים בספרים ולומדים לפסוק הלכה או משפט: שולחן ערוך 'אורח חיים' סימן שכ"א סעיף י"ז והפוסקים שם במקום בעניין תרופה בשבת. שולחן ערוך 'חושן משפט' סימן של"ה סעיף ב' בדין: 'שליח שעשה שליחות בלא עבודה'. שו"ת 'בית המדרש' חלק ב' בהוצאת 'שלום לעם' שאלה כ"ט.

לכבוד חג השבועות אנחנו מצרפים את השאלה ביחד עם התשובה:

תשובה בקצרה: אלירן לא נהג כהוגן כשהכניס את הכדור המעורר לקפה, וכן יש בכך בעיה הלכתית מצד עשיית מלאכה ביום טוב, ולכן לא מגיע לו שכר על עבודתו.

המושג ההלכתי: דין תרופה בשבת

תשובה בהרחבה: מצאנו נידון בפוסקים לגבי נטילת כדור שינה בשבת או ביום טוב כדי להירדם, וכתב רבי שלמן זלמן אויערבאך ('שולחן שלמה' חלק ב' סימן שכ"א), וכן דעת רוב הפוסקים, שבשבת או ביום טוב אסור לקחת כדור מעורר או מרדים, מכיוון שהוא כמו תרופה ואין לעשות שיקוי תרופה בשבת, ואפילו אם התרופה מוכנה ורק צריך לבלוע או להמיס אותה כדי שתפעל את פעולתה.

האם מגיע לאלירן כסף, כיוון שלבסוף אלמוג נשאר ער?

למדנו בהלכה שאם אדם שכר שליח על מנת להביא אגרת לפלוני שגר רחוק ממנו, ואותו שליח פגש במפתיע את האדם שאליו היה אמור להעביר את האגרת, המזמין פטור מלשלם לשליח עבור המשלוח כיוון שלא על דעת זה הוא שכר את השליח, ואם היה יודע שיפגוש אותו בקרבת מקום לא היה משלם סכום של משלוח רגיל. (שולחן ערוך 'חושן משפט' סימן של"ה סעיף ב') ואולם בספר 'שו"ת בית המדרש חלק ב' בהוצאת 'שלום לעם' (שאלה כ"ט) למדנו שיש חילוק בעניין הזה, כיוון שיש להתחשב גם בשווי הפעולה שנעשתה. לדוגמא: אדם ששכר פועל לנקות את בית הספר והפעולה כשלעצמה נעשתה בסוף, גם אם הפועל ביקש מהתלמידים שיעזרו לו לנקות - יש מקום לחייב את המנהל לשלם את התשלום במלואו למרות שהפועל עצמו לא עבד אלא העסיק את התלמידים בהתנדבות. אבל כאן במקרה שלנו, כאשר התשלום אינו שווה את המחיר, לא משלמים על המשלוח את המחיר המלא.

אז מה הדין במקרה שלנו?

בסיפור שלנו היה אסור לאלירן לשים כדור מעורר בתוך הקפה של אלמוג, כיוון שלא על דעת כן שכר אותו, ושינה מן הדרך שעליה הוסכם להחזיקו ער במשך כל הלילה, והוא יהיה חייב להחזיר לאלמוג את הכסף. אבל על הכדור עצמו אלמוג כן יצטרך לשלם, כיוון שלבסוף התוצאה הושגה והוא נהנה מכך שנשאר ערני במשך כל ליל החג.

שלום לעם
תורה ויהדות

חודש הספר

ב'שלום לעם'

האמנו
אזכר!

לרגל חודש הספר **מבצעים מיוחדים**
במחלקת הספרים של 'שלום לעם'

אתם מוזמנים להיכנס ליצור איתנו קשר
ולהנות **ממחירים מוזלים** במהלך החודש

02-5022881 שולחה
במרכזיה

או בכתובת המייל: sh5022881@gmail.com

איש אחד לב אחד

ברל, יהודי כפרי לא חכם במיוחד, הגיע לרופא העיירה כשהוא נאנח מכאבים. ידו השמאלית הייתה חבושה ופצועה, וידו הימנית הייתה נפוחה וסגולה. "מה קרה לך, ברל?" שאל הרופא בדאגה.

"סיפור נורא!" ענה ברל. "בבוקר חתכתי בולי עץ לחורף. פתאום היד השמאלית שלי החליקה בטעות, והגרזן שרט לי את היד הימנית. הכאב היה איום! כל כך כעסתי על היד השמאלית המרושלת הזאת, שהחלטתי ללמד אותה לקח. תפסתי פטיש כבד ביד ימין, והנחתתי לה מכה אדירה על האצבעות!"

הרופא הביט בו בתדהמה: "השתגעתי?! ולמה גם היד הימנית שלך סגולה?" ברל נאנח: "אתה חושב שהיד השמאלית ויתרה לי? מרוב כאב, היא חטפה חתיכת עץ והרביצה ליד ימין בחזרה! עכשיו שתי הידיים כואבות ואני לא יכול לעבוד."

הרופא חבש את שתי הידיים בשתיקה. לבסוף נאנח ושאל: "תגיד לי, ברל, במלחמה הזאת בין ימין לשמאל, מי בדיוק ניצח?" ברל חשב רגע, התכווץ בכאב ואמר: "אף אחד. נראה לי שרק אני הפסדתי פעמיים."

מקורו של המשל הזה הוא בדברי חכמינו בתלמוד ירושלמי, שמסבירים שכמו שאין שום היגיון שאדם שהכה בטעות את יד שמאל שלו יתנקם ויכה אותה בחזרה ביד ימין - כך אין שום היגיון שאדם יתנקם בחברו על שפגע בו.

הסיבה לכך היא שבסופו של דבר כולנו, כדברי חכמי הקבלה, **"נשמה אחת בגופים**

מחולקים". אנחנו אמנם נפרדים בגוף הפיזי שלנו, אך הנשמות שלנו מחוברות באופן נסתר, וכולן חלק מאותה הנשמה הגדולה והכללית שנקראת **'נשמת ישראל'**.

ההבנה הזאת מסייעת לנו להבין שאם אדם פוגע באדם אחר, הוא בעצם פוגע בעצמו. וזה היסוד שמאחורי הציווי: **"וְאַהֲבַת לְרֵעֶךָ כְּמוֹךָ"** - אהוב את רעך, כי הוא באמת כמוך, חלק ממך. ואולי לכן מסתיים הפסוק במילים **"אֲנִי ה' "**, כי כולנו חלק מאותה נשמה אלוקית.

כאשר בני ישראל מתקרבים להר סיני, לפני המעמד הגדול של מתן תורה, נאמר: **"וַיַּחַן שָׁם יִשְׂרָאֵל נֶגֶד הָהָר"**. רש"י מדייק את המילה **"וַיַּחַן"**, שנאמרה בלשון יחיד, ומסביר שמכך אנו לומדים שבני ישראל הגיעו להר סיני באחדות ובחיבור לבבות - **"כאיש אחד בלב אחד"**.

בעקבות הבנה זו מסביר רבי יוסף מאיר מספינקא: מדוע נאמר קודם **"כאיש אחד"**, ורק אחר כך **"בלב אחד"**?

התשובה היא שהסיבה לכך שבני ישראל הצליחו להגיע למצב של **"לב אחד"**, שבו הם חשים חיבור פנימי עמוק ואין ביניהם רגשי שנאה ותחרות, היא **רק מפני שהם הפנימו קודם לכן שהם "כאיש אחד"**. הם הבינו שהם איברים שונים בגוף גדול אחד של האומה.

כשאדם מבין שהחבר שלו הוא חלק בלתי נפרד ממנו, קל הרבה יותר להגיע גם ל**"לב אחד"**, ולזכות לקבל את התורה בשלמות.

יהי רצון שנזכה לזכור שכולנו פועמים באותו הגוף, ונגיע לחג מתן תורה כאיש אחד בלב אחד.

לרכישה <<<

שאלות אקטואליות בדיני ממונות
מ'בית מדרש' שלום לעם

להזמנות: 02-5022881
sh5022881@gmail.com

שו"ת
בית המדרש